

si súkromný žalobca ponechal to, čo patrilo obci, t. j. že tieto predmety boli predsedom obce spreneverené pre vlastný úžitok; 2. že urbáriálny predseda poškodil vedome obec tým, že dal zorať pozemky, ktoré potom dávaly menej úžitku, ako predtým, keď boli bez akýchkoľvek nákladov dávané do prenájmu; 3. že urbáriálny predseda využíva obec v svoj prospech a pri tom sa ešte vychvaľuje, že sa nemá na čo ulakomiť, lebo deti nemá a má všetkého dosť, a pri tom sa ako príklad toho uvádza prenajímanie jednej miestnosti v jeho budove za 150 Kč mesačne, hoci obec má vlastné miestnosti, kde by mohla byť kancelária umiestená, ďalej že výbor všetko odhlasuje predsedovi, lebo tento dá výborníkom vyplíť zdarma.

Z toho plynie, že je súkromný žalobca v závadnom článku v podstate obvinený zo samovoľného konania, z neverného šafárenia s majetkom urbárskej obce, zo sprenevery na jej úkor, z podplácania funkcionárov (výborníkov) urbárskej obce a z toho, že využíva obec v svoj prospech.

Boly tedy o súkromnom žalobcovi tlačou sdelené také skutočnosti, ktoré by ho mohli vydať v opovrženie, alebo snížiť ho v obecnom mienení. Tento čin však vybočuje z medzí oprávnenej a dovolenej kritiky, lebo zakladá skutkovú podstatu prečinu pomluvy podľa § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.

Po subjektívnej stránke nie je treba ku skutkovej podstate trestného činu podľa § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. zvláštného zlého úmyslu na cti ublížiť, ako to sťažovatelia uvádzajú. V tomto smere sa len vyžaduje, aby si bol pachateľ vedomý obsahu ním uvedených, alebo sdelených skutočností a toho, že sú spôsobilé privodiť dôsledky v citovanom §-e označené. Už z povahy tvrdených skutočností samých plynie, že pôvodca článku musel si byť vedomý tak obsahu ako i uvedeného dosahu tvrdených skutočností.

Čís. 5946.

K pojmu poradatele provozování díla hudebního.

K subjektivní stránce přečinu podle § 45 zákona o právu původském.

(Rozh. ze dne 1. července 1937, Zm I 466/37.)

Srov.: k odst. 1 rozh. č. 2813, 4305, 4801, 5688 Sb. n. s. tr.; k odst. 2 rozh. č. 2813, 3672, 3708, 4305, 4721, 4801, 5528 Sb. n. s. tr.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel vinným uznán přečinem zásahu do původského práva podle § 45 aut. zák. ze dne 24. listopadu 1926, č. 218 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Zmatek podle č. 4 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nalézací soud nepřipustil důkazy obhájcem při hlavním přelíčení navržené

Obhajoba stěžovatelova nebyla zkrácena zamítnutím svědeckých důkazů navržených o tom, že obžalovaný kritického dne nehrál a nedirigoval, že proto nemohl hráti ani skladby, jichž se týká soukromá obžaloba, že nebyl pořadatelem plesu (hudebních produkcí) a že chráněné skladby, o něž jde, tehdy vůbec hrány nebyly. Tvrzení, že stěžovatel sám při plesu vůbec nehrál, je v rozporu s jeho vlastním přednesem v průvodním návrhu, kde uvedl, že asi desetkrát hrál v některé ze tří skupin hudby na nějaký nástroj. Na tom arci nesejde a stejně je též nerozhodné, zda stěžovatel sám hrál některou z pozastavených skladeb, nebo zda při tom řídil některou z kapel a zda hudebníkům vydal noty k dotčeným skladbám, když obžalovaný byl stíhán a odsouzen jako pořadatel závadných hudebních produkcí. Koho je pokládati za pořadatele podniku, jest otázkou právní, kterou dlužno řešiti soudu podle zjištěných okolností, za nichž k podniku došlo. V tomto směru nebylo však v průvodním návrhu uvedeno nic více, než co nalézací soud bez toho vzal za prokázáno jednak podle doznání obžalovaného, jednak podle výsledku provedených důkazů. — — — —

Napadený rozsudek sice uvádí, že vzhledem ke zjištěné skutečnosti, že hudebníci neměli po ruce jiných not než ty, které jim dal k dispozici obžalovaný, a vzhledem k výpovědi svědka S., že se moderní skladby, o jaké jde, obyčejně hrají z not, dlužno míti za to, že obžalovaný sám svým hudebníkům rozdal noty závadných skladeb, ale neklade na to důraz, nýbrž právem má za to, že pro odpovědnost obžalovaného jako pořadatele hudebních produkcí nerozhoduje, zda chráněné skladby byly hrány z not stěžovatelových. Proto nemá významu námitka stížnosti, že onen předpoklad rozsudku je pouhým dohadem. — — — —

Uplatňujíc důvody zmatečnosti č. 9a), 10 § 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že jednání stěžovatelovo bylo neprávem podřaděno ustanovení § 45 aut. zák. a že nanejvýše by se mohlo mluvit o tom, že se obžalovaný prohřešil proti ustanovením trestního zákona nebo živnostenského řádu tím, že svou kapelnickou koncesí neoprávněně kryl jiné osoby. Leč ani právní námitky zmateční stížnosti neobstojí a nejsou ani provedeny po zákonu, pokud se stížnost při tom proti předpisu § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř. nedrží skutkových zjištění napadeného rozsudku.

Stěžovatel se snaží dovoditi, že pořadatelem hudebnického plesu (hudebních produkcí) nebyl on jako kapelník, nýbrž že jím byli hudebníci, čili t. zv. volné sdružení hudebníků a že obžalovaný za ně pouze jednal. Avšak to, co bylo zjištěno o činnosti stěžovatelově, naplňuje pojem pořadatele a zakládá jeho odpovědnost s hlediska § 45 aut. zák. Nalézací soud zjišťuje, že stěžovatel nejen ze svých prostředků předem opatřil plakáty, svým jménem žádal o povolení zábavy, které také jemu bylo uděleno, a že ze svého zaplatil dávky zemské i obecní, ale že se i jinak činně zúčastnil plesu, rozdal hudebníkům noty, převzal vybrané vstupné, zaplatil z něho všechny výlohy a zbytek odvedl tělocvičné jednotě Sokol v L. na úhradu členských příspěvků za členy kapely. Z těchto zjištění plyne, že v osobě obžalovaného se soustředila veškerá činnost směřující k uspořádání produkce, že tedy hlavně obžalovaný svou činností k ní dal podnět a ji uskutečnil. Právem proto rozsudek vidí v obžalovaném pořadatele inkriminované hudební produkce.

Závěr nalézacího soudu, že stěžovatel ve smyslu § 45 aut. zák. jednal vědomě, pokud se týče, že alespoň počítal s možností porušení autorských práv a přes to jednal, jsa srozuměn i s takovým výsledkem, opírá se především o zjištění, že stěžovateli, který nad to podle vlastního doznání jako bývalý člen ochranného sdružení autorského dobře zná jeho stanovy, několik dní před plesem byl zároveň se zevrubným poučením doručen písemný zákaz provozování chráněných skladeb, a že obžalovaný přes to neučinil nic, aby při hudební produkci, jejímž byl pořadatelem, zákaz byl dodržen, ba že ani své hudebníky na to neupozornil. Nedbajíc těchto zjištění, o něž se opírá výrok o vině stěžovatelově po stránce subjektivní, neprovádí stížnost výtku právní mylnosti způsobem odpovídajícím zákonu.

Čís. 5947.

Vedoucí činitel (předseda) spolku pořádajícího zábavu, na níž byly hrány chráněné hudební skladby, nepozbyl postavení »pořadatele« ve smyslu § 30 autorského zákona tím, že byli výborem spolku ustanoveni zvláštní pořadatelé zábavy v běžném slova smyslu, jimž náleželo udržovati pořádek při zábavě, opatřiti místnosti, sjednati hudbu a pod.

(Rozh. ze dne 1. července 1937, Zm II 290/37.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého obžalobce Ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů, zaps. společenstva s r. o. v Praze do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin zásahu do původského práva podle § 45 aut. zákona ze dne 24. listopadu 1926, č. 218 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ō v o d y:

Zmateční stížnost soukromého obžalobce právem vytýká, že zprošťující výrok je právně mylný (č. 9a) § 281 tr. ř.).

Napadený rozsudek vychází z toho, že obžalovaný je předsedou sportovního klubu ve V., že mu v této vlastnosti na podzim roku 1935 byl doručen zákaz provozování chráněných hudebních skladeb a že sportovní klub dne 28. června 1936 pořádal taneční zábavu, při níž bez povolení (proti zakazu) byly hrány chráněné skladby. Dále rozsudek zjišťuje, že výbor klubu ve schůzi dne 30. května 1936 ustanovil čtyři osoby za pořadatele zábavy, že jeden z nich sjednal hudbu a že se předseda spolku (obžalovaný) o zábavu, při níž pomáhal hostinskému, dále nestaral.

Nalézací soud má za to, že obžalovaného přes to, že je předsedou spolku, jenž pořádal zábavu, nelze v tomto případě pokládati za pořadatele provozování hudebních skladeb, když byli klubem ustanoveni zvláštní pořadatelé zábavy, kterým prý náleželo, aby se starali o dodr-